

Sellepärrast niiud aikas Juhhan wenda wihma, ja temmale kahjo teggema, kus ta iasdes jöubis, ja võimalik olli.

Iissa näggi ja teadis füll, mis seisusses poiad ellased, nomis saggedaste noremad, et ta omma furjusse jättaks; agga ei issa sõnna egga emma palwed möedund middagi. Juhhan jäi omma sõgedusse sisse, wenna waenlasels, senni kui wannamatte launatus offa lõppes. Üks öhto, kui ta jälle olli wennale puussi ja issale suurt kahjo teinud, ütles issa temmale: „Kule mo poeg, ma nään, sinna ei leppi ennam minno jures ellada, ma ei julge sind ka mitte kauem koddoo piddada; minne siis parrem maeast välja vöerast tenima, ehk sa saad vöerastega parrem korda, kui ommadega. Ei ma sind sellepärrast mahha jäatta, ma tahhan sind aidata, ja sulle, kui sa isse perremehheks ihaldad sada, ni pasjo ommast warraast jäggada, et sa emast asutada wöid. Jürri-paine jä veel seia, siis minne. Ma ei aia mitte sind wäggise; pöra enne meelt, siis olled jälle minno armas poeg ja jääd kojo.“

Wannamees lotis, et poeg teoda passub ja töötab, meelt parrandada, agga poeg ei wötnud issa sanna mitte süddamesse, waid läks pörnitsedes ulfest välja. Se teggi wannemattele suurt süddame wasso. Kustas olli wägga kurb selle ülle, ja passus wannemaid ärdaste, wenda mitte maiast välja

aiada.“ Minna ei aia tedda mitte, temma aiab ennast isse. Mötsle selle asja järrele. Kas se fölbab temmaga foos ellada, kui temma allati riidise ja feik wasto olsa teeb; kui temma omma furja süddant ei tallitse, ja sind, kes sa temmale pahha pölle teinud, igga päät süssab? On sedda veel piisut, et temma kuni täie heino metsas ärra pöletas, ja siis sinno peale lükkas? Kas ma otan senni kui ta suremat kahjo teeb?“ Kustas lohkus opis ärra, kui kuulda sai, et heina künin metsas ärapöllend; küssis siis: „Süddas se pöllema haffas?

„Ees Juhhan pistnud tedda pöllemia. Sinna olled piibuga kuni jures olnud, püdis temma walletada, ja olled holetussega tuld heinte sisse pillanud; agga wanna Rehhe Jürri, kes metsas puid weddamas olli, näinud omma silmaga, kui Juhhan tuld künini pannud. Kustas tunnistas, et ta füll hommiso aias piibuga kuni jures on olnud, agga mitte kuni sisse sanud, ja et ta üllepea seal mitte pölle piipo suitsetand.“ Minna tean teit, ütles issa, ja sellepärrast on minno meel ni haige, et temma sind piiriab minno ja emma wasto laimata. Lähkume siis ühhe teisest, enne kui surem önnetus süninib.“

Taswe lõppes otsa, fewwade joudis fätte ja sulatas lumine ja jäitesse ärra. Wenna wiha wenna wasto olli förwem kui jä, ja kilmem kui lummi; temma ei sulland mitte, et füll wannemad omma armo palle õelsa poia ille lassfid paista.